

ת"פ 5789/02 - נאוה אנוש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויזי בירושלים
לפני כב' סגן הנשיא י' נעם
ת"פ 11-02-5789 נאוה אנוש נ' מדינת ישראל

<u>המבקשת</u>	נאוה אנוש על-ידי ב"כ עו"ד אילן מורי-Ano	נגד
		המשיבת
	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)	

החלטה

1. לפני בקשה, לפי סעיף 87 לחוק העונשין, התשל"ג-1977, לעכב את ביצועו של רכיב הקנס שהושת על המבקשת בגזר-הדין בת"פ 5789/02, כדי לאפשר לבקשת להגיש עתירה לבג"ץ על החלטת המרכז לגבית קנסות מיום 23.4.17 בעניין פריסת תשלומי הקנס שהושת עליה.

2. בגזר-הדין מיום 3.9.14 נידונה הבקשת, בין-השאר, לתשלום קנס בסך 1,500,000 ל"נ, מבלי לקבוע תקופת מאסר חלופית בגין אי-תשלום הקנס. במסגרת ערעורם הודיעו שהוגשו לבית-המשפט העליון, החליט בית-המשפט העליון, בפסק דין מיום 10.7.16, בהסכמה הצדדים, כי המועד לתחילה תשלום הקנס יהיה ביום 31.12.16 (ע"פ 6865/14 וע"פ 6875/14).

3. ועדת השחרורים בבית-הסתור "איילון", אשר ה提נסה לדון בבקשת לשחרור מוקדם שהגישה המבקשת, ביקשה לקבל עדכון מהמרכז לגבית קנסות, בעניין הבקשת שהגישה המבקשת לפריסת תשלום הקנס. המרכז לגבית קנסות נתן שתי החלטות בעניין פריסת התשלומים; ובהחלטתו האחרון, מיום 23.4.17, קבע כי תשלום ראשון בסך 500,000 ל"נ, ישולם עד ליום 26.4.17, יתרת הקנס תשלום בתשלומים חדשים בסך 50,000 ל"נ. בסמוך לאחר מכן, ביום 26.4.17, דחתה ועדת השחרורים את בקשה המבקשת לשחרור מוקדם. המבקשת הגישה ערעור על ההחלטה המרכז לגבית קנסות לבית-משפט השלום, וכן ערעור על פסק-דין של בית-משפט השלום לבית-המשפט המחויזי. במסגרת דיון שהתקיים בבית-משפט זה בע"א 31587-05-17, ביום 19.7.17, חזר ב"כ המבקשת מהערעור, מטענהו לו שדרך להשיג על ההחלטה המרכז לגבית קנסות היא באמצעות עתירה לבית-המשפט הגבוה לצדק.

עמוד 1

4. מאז מחייבת הערעור בבית-משפט זה ביום 19.7.17, לא הגישה המבוקשת עתירה לבג"ץ על החלטת המרכז לגביית קנסות מיום 23.4.17. בבקשתה לעיכוב ביצוע רכיב הכנס, שהוגשה במסגרת ההליך הפלילי שלפני ביום 16.8.17, טענתה המבוקשת כי "עתירה לבג"ץ, ממועד הגשת העתירה ועד למתן פסק-דין בה, תארך יותר משנה, ועל-כן במידה ולא ניתן עיכוב ביצוע לתשלום הכנס מהפוך העתירה לבג"ץ כנגד המרכז לגביית קנסות לעתירה תיאורטית, שכן עד למועד מתן פסק-דין בעתירה, תסימן מילא המבוקשת את רצוי מלא עונש המאסר שהוטל עליה" (סעיף 30 לבקשה). לטענתה, יש להורות על עיכוב ביצוע תשלום הכנס, זאת הן מחמת הסיכויים הגבוהים לקבלת עתירתה על החלטת המרכז לגביית קנסות, והן בשל שיקולי AMAZ נוחות, שכן הפועל היוצא מאי-היענות לבקשה הוא המשר שהייתה של המבוקשת בין כתלי הכלא, בתקופה שבה הייתה זכאית לשחרור מוקדם.

5. את התגובה מטעם המשיבה הגישה פרקליטות מחוז ירושלים (אזוריה), למרות שהמשיבה בבקשתה לעיכוב ביצוע במסגרת התקין הפלילי היא פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי). מכל מקום, בהודעה בכתב מטעם פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), צוין כי הפרקליטות הפלילית מאמצת את תגובת הפרקליטות האזרחיית ממכלול טעמיה. המדינה, אשר מתנגדת לבקשה, גורסת כי סיכוי העתירה להתקבל נמוכים; כי הסמכות הננתונה לבית-המשפט בהליך הפלילי, לפי סעיף 78 לחוק העונשין, מאפשרת לדחות את תשלום הכנס לתקופה קצרה ומוגבלת, על-מנת לאפשר לחיב לשלם את חובו, ובכך למנוע את רצוי המאסר; וכי אין הצדקה להפעיל סמכות זו כדי לעכב את תשלום הכנס לתקופה ממושכת, עד למתן פסק-דין לבג"ץ בעתירה שתוגש נגד החלטת המרכז לגביית קנסות. המדינה מוסיפה וטוענת, כי בתיק זה טרם התבקש מאסר חלוף אי-תשלום הכנס, בהתאם לסעיף 129א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982; וכי דין הבקשה להידוחות גם משיקולי AMAZ נוחות; וכי מכל מקום - המבוקשת לא תמכה את בקשתה בתשתיית עובדיית להוכחת היעדר יכולת לשלם את הכנס, באופן שנקבע על-ידי המרכז לגביית קנסות.

6. בפסק-דין בע"פ 4919/14 שמעון איזורי נ' מדינת ישראל (6.3.17) קבע בית-המשפט העליון, כי הסמכות לדון בעתירות נגד המרכז לגביית קנסות, עד שישונו הוראות החוק, נתונה לבית-המשפט העליון, בשbetaו כבית-משפט גבוה לצדק. במסגרת פסק-דין התייחס בית-המשפט העליון לשאלת, למי נתונה הסמכות לעכב מאסר שהוטל חרף אי-תשלום קנס, לאחר שפקודת המאסר, חלוף הכנס, כבר הופעלה - האם לבית-המשפט שדן בתיק הפלילי, או למרכז לגביית קנסות, או לשנייהם. בית-המשפט העליון קבע, כי לאחר שצו המאסר, חלוף אי-תשלום הכנס כבר הופעל, הסמכות לעיכוב פקודת המאסר מסורה לבית-המשפט שדן בהליך הפלילי (פסקאות 32-37, 73 לפסק-דין). פסק-דין לא התייחס לשיטואציה כמו הנדונה, שבה לא הוטל מאסר חלוף אי-תשלום קנס. המבוקשת טוענת, כי ועדת השחרורים החליטה לדחות את הבקשה לשחרור מוקדם בשל סיבה אחת ויחידה - אי-תשלום הכנס; ועל-כן, בפועל

המבקשת מרצה כבר תקופה מסוימת בגין אי-תשלום הכנס, שכן נמנעה ממנה האפשרות לשחרור מוקדם. בכר, לשיטתה של המבקשת, המרכז לגבית קנסות יצר מסר נוסף, שאינו חלף הכנס; והדבר מצדיק את עיקוב ביצוע הכנס עד למtan פסק-דין בעתרה שתוגש על-ידה לבג"ץ נגד החלטת המרכז לגבית קנסות.

7. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגיעו לכלל מסקנה, כי דין הבקשה להידוחות; ولو מן הטעם שהמבקשת טרם הגישה עד היום עתירה לבג"ץ על ההחלטה המרכז לגבית קנסות מיום 17.4.23, בפרט לאחר שוחרה בה ביום 19.7.17 מהערעור שהגישה לבית-משפט זה בע"א 31587-05-17. המערערת אף לא השיגה בערכאות על ההחלטה ועדת השחרורים, שלא אפשר לה שחרור מוקדם בשל אי-תשלום הכנס. למעשה, עותרת המבקשת למtan צו לעיקוב ביצוע הכנס - שעל-פי ההחלטה בית-המשפט העליון היה עליו להתחיל לשולם ביום 16.12.31 - כדי לאפשר לה לקבל שחרור מוקדם מהכלא. צו לעיקוב ביצוע תשלום הכנס, בהתאם לסעיף 87 לחוק העונשין,ನועד לאפשר לדוחות את תשלום הכנס לתקופה קצרה ומוגבלת, בדרך כלל, זאת כדי לאפשר לחיב לשלם את הכנס ולמנוע ריצוי מסר חלף הכנס. בעניינו, לא ביקשה המדינה הטלת מסר חלף הכנס, ולא מצאת הצדקה לעכב את ביצועו של הכנס בחודשים ארוכים, כمبرוך, רק מן הטעם שצוין בבקשתה, לפיו הכרעת בג"ץ בעתרה שתוגש על ההחלטה המרכז לגבית קנסות "תארך לעלה משנה". בכך יש להוסיף, כי לא ניכר שסיכון העתירה על ההחלטה המרכז לגבית קנסות, בדבר פרישת תשלום לעלה משנה". המבקשת לא נתמכה בתשתיית ראייתית מספקת. העובה שועדת השחרורים דחתה את הבקשה לשחרור מוקדם בשל אי-תשלום הכנס, אינה מקימה עילה לדחיתת תשלום הכנס עד להכרעת בג"ץ בעתרה שטרם הוגשה על-ידי המבקשת, למרות חלוף מספר חודשים מtan ההחלטה המרכז לגבית קנסות.

8. על-יסוד האמור לעיל, הבקשה נדחתת.

המציאות תמציא ההחלטה בפקסימיליה לב"כ המבקשת, לפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) (המייצגת את המדינה בהליך זה), וכן לפרקליטות מחוז ירושלים (אזורתי), שהגישה בשם המרכז לגבית קנסות את התגובה בכתב; תגובה שכאמור אומצה על-ידי פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי).

ניתנה היום, ו' בטבת התשע"ח, 24 בדצמבר 2017, בהיעדר הצדדים.

יורם נועם, סגן נשיא

עמוד 4

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il